

Økumenisk gudstjeneste i Sydney

I forbindelse med Verdensungdomsdagene i Australien prædikede pave Benedikt ved en økumenisk gudstjeneste i Saint Mary's domkirke i Sydney

Af pave Benedikt XVI¹

Kære brødre og søstre i Kristus

Jeg takker af hjertet Gud for denne mulighed til at møde og bede sammen med alle jer, som er kommet her fra forskellige kristne menigheder i Australien. Jeg er taknemmelig for *biskop Forsyth's* og *kardinal Pell's* velkomstord og hilser jer glædeligt i Vor Herre Jesu navn, han, som er "hjørne-
stenen" i "Guds husstand".² Jeg vil gerne sende en speciel hilsen til *kardinal Edward Cassidy*, den tidligere præsident for *Sekretariatet for de Kristnes Enhed*, som på grund af dårligt helbred ikke kunne være sammen med os i dag. Jeg mindes med taknemmelighed hans trofaste arbejde med at fremme gensidig forståelse mellem alle kristne, og jeg vil bede jer alle om sammen med mig at bede for, at han hurtigt bliver rask.

Australien er et land præget af store etniske og religiøse forskelligheder. Immigranter kommer til kysten af dette majestætiske land og håber at finde lykke og mulighed for arbejde. Jeres land er også et land, som anerkender vigtigheden af religionsfrihed. Dette er en fundamental ret, som, når den respekteres, tillader borgerne at handle ud fra værdier, som er rodfæstet i deres dybeste overbevisninger, og således medvirke til samfundets velbefindende. På den måde samarbejder kristne med medlemmer af andre religioner for at fremme menneskelig værdighed og fællesskab mellem nationer.

Australien sætter pris på en hjertelig og ligefrem diskussion. Det har tjent den økumeniske bevægelse godt. Et eksempel kunne være *Pagten*, der blev underskrevet i 2004 af medlemmer af "The Nati-

¹ Oversat af Lillian Kristensen.

² Ef 2,19-20: Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge. I er de helliges medborgere og hører til Guds husstand. I er bygget på apostlenes og profeternes grundvold med Kristus Jesus selv som hovedhjørnesten.

onal Council of Churches in Australia".³ Dette dokument anerkender en fælles forpligtigelse, en række mål og vedkender sig lighedspunkter uden at se bort fra forskellene. En sådan indstilling viser ikke blot muligheden for at kunne formulere konkrete beslutninger om et frugtbart samarbejde i nutiden, men viser også behovet for at fortsætte en tålmodig diskussion om teologiske forskelle. Må jeres fortsatte drøftelser i kirkernes råd og i andre lokale fora fortsætte på baggrund af dét, I allerede har opnået.

I år fejrer vi 2000 året for den hellige Paulus' fødsel. Han arbejdede utrætteligt for den tidlige kirkes enhed. Vi har netop hørt i Skriften, at Paulus minder os om den enorme nåde vi har modtaget ved at blive medlemmer af Kristi legeme i dåben. Dette sakramente, indgangen til Kirken og "enhedens bånd" for enhver, som genfødes igennem dette,⁴ er derfor afsættet for hele den økumeniske bevægelse. Men dog er det ikke det endelige mål. Den økumeniske vej viser i sidste instans frem mod en fælles fejring af Eukaristien,⁵ som Kristus betroede apostlene som sakramentet for Kirkens enhed *par excellence*. Selvom der stadig er hindringer, der skal overvindes, kan vi være forvisset om, at en fælles eukaristi en dag på afgørende måde vil styrke vor beslutning om at elske og tjene hinanden i Kristi efterfølgelse: Jesu bud: "Gør dette til ihukommelse af mig"⁶ har nemlig en indre sammenhæng med hans formaning om at "vaske hinandens fødder".⁷ Derfor vil en åben dialog om Eukaristiens væsen – stimuleret af en fornyet og opmærksom læsning af Bibelen, kirkefædrenes skrifter og dokumenter fra den kristne to årtusinder gamle historie⁸ – uden tvivl hjælpe med at fremme den økumeniske bevægelse og forene vort vidnesbyrd til verden.

Kære venner i Kristus, jeg tror, I vil være enige med mig i, at den økumeniske bevægelse har nået et kritisk punkt. For at fortsætte må vi igen og igen bede Gud om at forny vore sind ved Helligånden,⁹ som taler til os gennem skrifterne og vejleder os i hele sandheden.¹⁰ Vi må vogte os imod enhver fristelse til at se troslære som noget, der skaber splittelse og derfor er en hindring for den tilsyneladende mere presserende og uopsættelige opgave, det er at forbedre den verden, vi lever i. Tværtimod viser Kirkens historie, at *praksis* ikke alene er uadskillelig fra, men faktisk strømmer ud af *didachè*¹¹ eller undervisning. Jo mere omhyggeligt vi stræber efter en dybere forståelse af de guddommelige mysterier, desto tydeligere vil vore kærlighedsgerninger tale om Guds overmåde godhed og kærlighed mod alle. Den hellige Augustin beskrev sammenhængen mellem forståelsens gave og kærlighedens dyd, da han skrev, at sindet vender sig til Gud af kærlighed,¹² og at hvor som helst man ser næstekærlighed, dér ser man Treenigheden.¹³

³ Australiens nationale kirkeråd. **Klik her** for at se det økumeniske dokument (engelsk tekst).

⁴ Andet Vatikankoncil's dekret *Unitatis redintegratio* om økumeni, 22. **Klik her** for at se dette dokument (dansk tekst).

⁵ Johannes Paul II, *Ut Unum Sint*, rundskrivelse om kaldet til kristen enhed, 23-24,45. **Klik her** for at se denne rundskrivelse (dansk tekst).

⁶ Luk 22,19: Og han tog et brød, takkede og brød det, gav dem det og sagde: Dette er mit legeme, som gives for jer. Gør dette til ihukommelse af mig!

⁷ Joh 13,14: Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder.

⁸ Johannes Paul II, *Ut Unum Sint*, 69-70. **Klik her** for at se denne rundskrivelse (dansk tekst).

⁹ Rom 12,2: Og tilpas jer ikke denne verden, men lad jer forvandle, ved at sindet fornyes, så I kan skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, det som behager ham, det fuldkomne.

¹⁰ 2 Pet 1, 20-21: Men først skal I gøre jer klart, at ingen selvbestaltet kan tyde nogen profeti i Skriften; for ingen profeti har nogen sinde lydt i kraft af et menneskes vilje, men drevet af Helligånden har mennesker sagt det, der kom fra Gud.

Joh 16,13: Men når han kommer, sandhedens ånd, skal han vejlede jer i hele sandheden; for han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og hvad der kommer, skal han forkynde for jer.

¹¹ Græsk: troslære.

¹² Augustin, *De Moribus Ecclesiae Catholicae*, XII,21.

¹³ Augustin, *De Trinitate*, 8, 8, 12.

Derfor vil der ikke kun ske fremskridt i den økumeniske dialog gennem udveksling af ideer, men også ved at dele gensidig berigende gaver.¹⁴ En "idé" stræber mod sandheden, en "gave" udtrykker kærlighed. Begge dele er essentielle for dialog. Når vi åbner os selv for at modtage åndelige gaver fra andre kristne, styrker vi vore evner til at modtage sandhedens lys, som kommer fra Helligånden. Den hellige Paulus lærer os, at det er i Kirkens *koinonia*,¹⁵ vi har adgang og veje til at værne evangeliets sandhed, for Kirken er "bygget på apostlenes og profeternes grundvold" med Jesus selv som hovedhjørnesten.¹⁶

I lyset af dette kunne vi måske overveje de bibelske billeder "legeme" og "tempel", som supplerer hinanden og bruges til at beskrive Kirken. I sin brug af forestillingen om et legeme¹⁷ henleder Paulus opmærksomheden på den organiske enhed og forskellighed, som giver Kirken ånde og vækst. Lige så vigtigt er imidlertid billedet af et solidt og velstruktureret tempel, bygget af levende sten og funderet på sit sikre fundament. Jesus forener selv disse billeder – "tempel" og "legeme" – i en fuldkommen enhed.¹⁸

Ethvert element i Kirkens struktur er vigtigt, men alligevel ville de alle vakle og smuldre uden hjørnestenen, som er Kristus. Som "medborgere" i "Guds husstand" må kristne arbejde sammen for at sikre, at bygningen står stærkt, så andre får lyst til at træde ind og opdage de rigelige nådegaver, der findes dér. Når vi fremmer de kristne værdier, må vi ikke undlade at forkynde deres kilde gennem aflæggelse af et fælles vidnesbyrd om Jesus Kristus som Herren. Det var ham, som udvalgte apostlene, ham, som profeterne forkyndte, og ham, som vi tilbyder verden.

Kære venner, jeres tilstedeværelse fylder mig med et brændende håb om, at vi – mens vi sammen går videre ad vejen mod fuld enhed – vil have mod til at aflægge et fælles vidnesbyrd om Kristus. Paulus taler om vigtigheden af profeterne i den tidlige kirke; også vi har modtaget profetisk kaldelse gennem vor dåb. Jeg har tillid til, at Ånden vil åbne vore øjne, så vi kan se andres gaver, at vore hjerter vil modtage hans kraft, og at vore sind vil erkende lyset af Kristi sandhed. Jeg vil udtrykke en hjertelig tak til jer alle for den tid, de teologiske studier og det talent, I har givet til "det ene le-

¹⁴ Johannes Paul II, Ut Unum Sint, 28; 57. **Klik her** for at se denne rundskrivelse (dansk tekst).

¹⁵ Dvs. Kirkens fællesskab.

¹⁶ Ef 2,20: I er bygget på apostlenes og profeternes grundvold med Kristus Jesus selv som hovedhjørnesten.

¹⁷ 1 Kor 12,12-31: For ligesom legemet er en enhed, selv om det har mange lemmer, og alle legemets lemmer, så mange som de er, dog danner ét legeme, sådan er det også med Kristus. For vi er alle blevet døbt med én ånd til at være ét legeme, hvad enten vi er jøder eller grækere, trælle eller frie, og vi har alle fået én ånd at drikke. Et legeme består heller ikke kun af én del, men af mange. Siger foden: »Jeg er ikke hånd, altså hører jeg ikke til legemet,« er den dog alligevel en del af legemet, og siger øret: »Jeg er ikke øje, altså hører jeg ikke til legemet,« er det dog ligefuldt en del af legemet. Var hele legemet øje, hvad blev der så af hørelsen? Og var det hele hørelse, hvad blev der så af lugtesansen? Gud har nu engang givet hver enkelt del dens plads på legemet, som han ville det. Hvis det hele kun var én legemsdel, hvad blev der så af legemet? Men nu er der mange lemmer, men ét legeme. Øjet kan ikke sige til hånden: »Jeg har ikke brug for dig,« eller hovedet til fødderne: »Jeg har ikke brug for jer.« Tværtimod, de lemmer på legemet, som synes at være de svageste, netop de er nødvendige, og de lemmer, som vi synes er mindre ære værd, dem giver vi desto større ære, og de lemmer, som vi undser os ved, klæder vi med desto større blufærdighed; de andre lemmer har ikke brug for det. Sådan som Gud har sammenføjet legemet, har han givet det, som mangler ære, desto større ære, for at der ikke skulle opstå splid i legemet, men lemmerne være enige og have omsorg for hinanden. Lider én legemsdel, så lider også alle de andre. Bliver én legemsdel hædret, så glæder også alle de andre sig. I er Kristi legeme og hver især hans lemmer. Og i kirken har Gud sat nogle til at være for det første apostle, for det andet profeter, for det tredje lærere, endvidere nogle med kraft til at gøre mægtige gerninger, endvidere nogle med nådegaver til at helbrede, til at hjælpe, til at lede, til forskellige slags tungetale. Kan alle være apostle? Eller profeter? Eller lærere? Kan alle gøre mægtige gerninger? Har alle nådegaver til at helbrede? Kan alle tale i tunger? Kan alle tolke tungetale? Men stræb efter de største nådegaver!

¹⁸ Joh 2,21-22: Men det tempel, han talte om, var hans legeme. Da han siden var opstået fra de døde, kom hans disciple i tanker om, at han havde sagt dette, og de troede Skriften og det ord, Jesus havde sagt..

Luk 23,45: ... fordi solen formørkedes; og forhænget i templet flængedes midt igennem.

Åb 21,22: Men et tempel så jeg ikke i den, for Herren, Gud den Almægtige, er dens tempel, og Lammet.

geme og den ene Ånd",¹⁹ som Herren ville for sit folk, og for hvilket han gav sit eget liv. Al ære og magt til ham i evighedernes evighed.

Amen!

Klik her for at udskrive artiklen (printerens skal være tændt)

Klik her for at sende artiklen til en ven eller bekendt (Outlook skal være startet)

Klik her for at komme til forsiden af catholica.dk

¹⁹ Ef 4,4: Ét legeme og én ånd, ligesom I jo også blev kaldet til ét håb.
1 Kor 12,13: For vi er alle blevet døbt med én ånd til at være ét legeme, hvad enten vi er jøder eller grækere, trælle eller frie, og vi har alle fået én ånd at drikke.